

ΤΟ ΠΙΟ ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Η χαριτωμένη άνεψιά του καρδινάλιου Μαζαρίνου κι' ο ήλιθιος, παράφρων και ζευξέκης σύζυγός της).

Η

Όρτενσία, νομίζοντας ότι ο Αρμάνδος θα πουλούσε και τα κομμάτια κι' ότι θα μοίραζε δεξιά κι' αριστερά τα χρήματα, έτρεξε έξω φρενών στο δωμάτιό του και τού τα ζήτησε. Εκείνος της απάντησε, ότι τού χορηγούνταν. Τότε η Όρτενσία δεν βιάστηκε πια. Του είπε ότι θα έγκαταλείπε τη σύζυγό της και θα πήγαινε να ζήσει με τον αδελφό της. Μα καθώς προχώρησε προς την πόρτα, έτοιμη να εκτελέσει την απειλή της, ο άντρας της ολίγη μεροστή για να την εμπόδιση. Εκείνη τόν έπαιξε, άρχισε να τον χτυπά, και καθώς η όργη δεκαπλασίαζε τις δυνάμεις της, τόν έπαιξε τέλος προς τόν τοίχο και ύστερα κατέβηκε τρεχάλα τις σκάλες.

Ο Αρμάνδος άνοιξε τó παράθυρο και φώναξε στους υπηρέτες να κλείσουν τις πόρτες. Οι υπηρέτες φάτοσα, μη καταλαβαίνοντας περί τίνος έπρόκειτο, άρρισαν τη δουκίασα να πειράξουν. Η Όρτενσία, αλχημιομένη στα δάκρυα, έστραψε την άδó των Πη-Σάν, ύστερα την ό-δον Ρουελά κι' έφτασε τέλος στην κατοικία τού αδελφού της, ενώ πλανάφημοι διαβάστε κτύπηαν έμβρόντητοι τη νεαρή άριστοκόρτσα κλαμένη και άλλαλαμένη, να διασχίζει όλομύναχη, μέρα-μεσημέρι τούς δρόμους τού Παρισιού.

Αλλά και πάλιν επενέβησαν οι συγγενείς τους και τó πράγματα διορθώθηκαν άσοςάστος. Ο Αρμάνδος έπέστρεψε στη γυναίκα του ένα μέρος τών κομμημάτων της, τα υπόλοιπα όμως παρεδόθησαν στο χέρια τού Κοιλμέρο, τού άλλου υπηρέτου τού καρδινάλιου Μαζαρίνου, ό όποιος, χάρις στην ύποστήριξη τού κυρίου του, ήταν τώρα ύπουργός των Οικονομικών.

Ότσόο, ύστερα από λίγον καιρό, ό Αρμάνδος άναγκάστηκε να πάει στην Άλσατία, της όποιας ήταν διοικητής. Θά έμεινε εκεί πολλούς μήνες. Πρώτεια λοπόν στη γυναίκα του να την πάρη μαζί του. Εκείνη όμως άρνήθηκε κατηγορηματικά, και άπ' τόν φρόδο μήπως την απαγάγει διά της βίας, κατέφυγε στο σπίτι της αδελφής της, κομησσης τού Σουσσόν. Ο άντρας της πήγε εκεί και τη βοήκη. Σιζήτησαν ώρες όλόκληρες. Και στο τέλος, ό Αρμάνδος δέχτηκε να φύγη μόνος του. Έβησε όμως έναν όρο στη γυναίκα του: Καθ' όλο τó διάστημα πού θά έλειπε, η Όρτενσία θά έμεινε σ' ένα μοναστήρι, ήγουμένη τού όποιου ήταν μά θεια της Όρτενσίας, η Μαντάμ ντε λά Πόρε, και τó όποιο βρισκόταν κοντά στο Παρίσι. Η Όρτενσία στην αρχή έδίστασε, στο τέλος όμως δέχτηκε τόν όρο αυτόν τού άντρός της.

Ο Αρμάνδος έμεινε στην Άλσατία έξη μήνες. Όταν γύρισε στο Παρίσι, πήγε στο μοναστήρι όπου έμεινε η γυναίκα του, μη πενήτρια καθωλάλληδες, όλόκληρη όη ιτασού όηλαδή, για να την πάρη και να την κλείσει σ' ένα άλλο μοναστήρι, τó της Άγιας Μαρίας. Η γυναίκα του, μην καταλαβαίνοντας πού πάρος επρόκειτο, τόν άκούσθησε και δίχως να τού κούισθ, βρέθηκε κλαμένη διά της βίας στο μοναστήρι εκείνο. Διαμαρτυρήθηκε τότε, φώναξε, γύλισε τόν κόσμο, τού κύνου όμως.

Υστερα από λίγον καιρό, ό άντρας της πήγε στο μοναστήρι να την έπισκεφθή. Της είπε δε μη φέρεται, ότι έφρανε για τη Βρετανία και δε έννοιασε να τόν άκουσθήρη. Εκείνη όμως τó άρνήθηκε όρθά-ορθά. 'Ηρθαν τότε σε λόγια.

Ο άντρας της θύμωσε πού έβλεπε —όπως ήταν ή μόδα— ψεύτικες έλληνες στο πρόσωπό της και άπέστη να μιν ξαναβάλη. Μάλιστα ζήτησε να βγάλη εκείνη τη σαγαμή εκείνες πού φραοίστε η Όρτενσία. Εκείνη όμως άρνήθηκε, τόν πήγε ως την έξώπορτα, βολώντάς τον, και τού έδωλωσε άκμα, δι' ελε γέλοιο έναντίον τού άνοστη διαβόλιου. Τό αποτέλεσμα άλλς αήτης της φρασίας, ήταν δι' η νεαρή δοκίασα έμεινε και πάλι φρακαμένη στο μοναστήρι.

Ότσόο, μωλονότι φρακαμένη σχεδόν, δεν πέρισε άσχημα στο μοναστήρι η Όρτενσία, βόηχη εκεί και άλλη νεαρή γυναίκα, τίνη κ. ντε Κουροέλ, πού την ελε κλείσει κι' εκείνη στο μοναστήρι ό άντρας της για τόν ίδιο λόγο. Η δύω γυναίκες, θεότρελλες κι' ή δύω, πούσαιαν μά χαρά και τάνωναν θάλασσα. Η καλόγερης τού μονα-

Ένα πρωί, βόηξαν τó δοχείο όπου έβαζαν τόν άγιασμό, γεμάτο μελάνι! Μα άλλη φορά τη νύχτα, έννοιωσαν ή καλόγερης ξαφνικά να στάξη νερό στα κρεβάτια τους. Τό νερό έστραξε από κει που βάδες πού ελχαν τοποθετήσει πάνω άπ' τόν κοίτανα τους ή δύω δοκίαισες. Η κατάσταση ελεγε γίνει έτσι άρφορητη. Η καλόγερης άπέθεσαν τότε σε δύο ήλιθομένες ύπηρέτριες τού μοναστηριού, να έπιηθούν τις δύω νεαρές γυναίκες και να μη τις έγκαταλείτουν ούτε στιγμή.

Τό τι τράβηξαν όμως ή δύω αυτές γρηές ύπηρέτριες, δεν περιγράφεται. Η νεαρές έγκάθειρατες άνεθοκατίβαιναν σαν τρελλές γρήγορα-γρήγορα, όλη την ήμέρα τις σκάλες κι' ή δύω άμοιρες ή υπηρέτριες ήταν ύποχρεωμένες να τρέχουν τó κατόπινα τους, άλλαλαμένες, λαχνασάμενες.

Μη μπροντάς πια να τις ύποφέρουν, ή καλόγερης της Άγιας Μαρίας, της έστειλαν σ' ένα άλλο μοναστήρι, της Σέλ, εκεί όηλαδή πού βρισκόταν και πριν η Όρτενσία. Λίγο κατόπι, γύρισε και ό Αρμάνδος άπ' τη Βρετανία. Πήγχε τότε άμέσως στη Σέλ, με έξη-τίνα καθωλάλληδες, αυτή τη φορά. Προβλεπώντας δε, ότι θα συναντούσε αντίστασι εκ μέρους της γυναίκος του, ελεγε άπ' τόν άρχιστοσκοπο τών Παρισιών την άδεια να πάρη τη γυναίκα του μαζί του, και διά της βίας άκόμα, άν τούφρανε η ανάγκη.

Η Όρτενσία, στην όποία ή ήγουμένη ελεγε καλόβολα έμπιστευθεί τó κλειδιά τού μοναστηριού, χωρίς να κολοξετίσασθ ήπιό της τα ζήτησες ή νεαρή δοκίασα, υποδέχτηκε ή ίδια στην πόρτα τόν άντρα της.

—Τι θέλετε; τόν ρώτησε.
—Μά δεν ελοστε σείς, βέβαια, ή ήγουμένη; της ελε ό άντρας της, ξαφνιασμέως πού την έβλεπε στην πόρτα τού μοναστηριού.

—Ναί, ελαμ ή ήγουμένη έξαιρετικώς σήμερα να σάς. Δεν θά μπήτε μέσα.
—Καλά, άποκήριθη ό σύζυγος. Φέγω... Θά ξαναέρθω αύριο και τότε βλέποιμε...
—Στάσου, στάσου, ήλιθιε!... τού φώναξε ή γυναίκα του.

Μά ό Αρμάνδος έφραγε καταφρακωμένως.

Μόλις έμαθαν τó νέο αυτό σάνδαιο όι συγγενείς τών δύο συζύγων, τάρωσαν. Ο γαμικός της Όρτενσίας κι' ένας φίλος τόν έτρεξαν άμέσως έκρηλο, για να διορθώσουν τó πράγματα. Ξζήτητηρη άκόμα ή επέμβασις τού δικαστηριού, έγινε προσφυγή στο Παρλαμέντο, στην ύποδοσι άνακατόβηρη κι' ό ίδιος ό βασιλεύς! Τό αποτέλεσμα ήταν να ύπογράψουν οι δύω σύζυγοι μιά συμφωνία, με τήν όποία δεχόντουσαν να συγκατοικήσουν στο ίδιο σπίτι, αλλά σε χωριστό διαμέρισμα ό καθένας. Η δοκίασα θά ελε δική της τ' άδιαιτηρη ύπηρεσία, θά δεχόταν όσες και ύποτες έπισκέψεις ήθελε και θα ελε άπόλυτη έλευθερία να άκολουθή η όχι τόν άντρα της στα ταξείδια του.

Φυσικά ή οικογενειακή γαλήνη, μ' όλη τη γροστή αυτή συμφωνία, δεν βάτωαξε πολύ. Ο Αρμάνδος, φοβερά έηλαόςης, ύπέφρασε τρεμερά άπ' τη νέα ζωή της γυναίκος του. Η διαρκής δεξέσωση της δοκίαισος τόν έκωναν έξω φρενών. Μα Κυριακή άλόγευμα μιά διαμερματά της, όπου θά έπαιξε και ή ίδια, ό άντρας της διάπεσε ξαφνικά μερωκός εραγές, δυό ώρες πριν από την παράσταση, να πင်း να γερωμισούν τη μικρή σαγήνη πού ελεγε σπηθή, λέγοντας δι' η Κυριακή ελεγε ημέρα προσεχίως και κατανύξιος κ' ότι δεν πρέπει μιά τέτοια ήμέρα να συγκατοώνεται με άνιερα θεάματα.

Η πράξις αυτή τού σκύζυγος της, έπεισε την Όρτενσία ότι δεν μπορούσε πια να ζήση μαζί του, ούτε και κατοικώντας σε χωριστό διαμέρισμα. Να τόν άπεινε και να πηγαινε να κατοικήση άλλού, μέσ' στο Παρίσι, μέσ' στη Γαλλία, δεν ήταν δυνατόν.

Ο άντρας της ελεγε τó διαικόμα άπ' τó νόμο να τη γυρίση διά της βίας κοντά του. Ένας μόνο τρόπος ύπήρχε για να γλυτώσθ: Να φύγη στο έξωτερικό. Κι' αυτό άποφασίσσε να κίνη η δοκίασα. Θά πήγαινε κατ' άόραξ στα Μ... αδελφής της.

—Στάσου, στάσου, ήλιθιε!... τού φώναζε ή γυναίκα του.

ων, γὰ νάχαναν αὐτοὶ πού θά τὴν κατεδίδωκαν τῷ Ἰγνί τῆς.
 Ἡ 17ῃ Ἰουνίου τοῦ 1667, ἡμέρα Τετάρτη, εἶχε ὁριθεῖ γιὰ τὴν ἀπόδρασή τῆς. Ἡ Δούκισσα φάραγε τὴ νύχτα.
 Αὐτὴ τὴ βραδυὴ ἄκουσε τὴν εἶχε καλεῖται ἡ ἀδελφὴ τῆς, κόμισσα τοῦ Σουαζόν, σ' ἐνα ἐπίσημο γεῖμα, στὸ ὅποιο θὰ παρευρισκόνταν ὁ ἀρχὸς τῆς ἀριστοκρατίας.
 Ἡ Ὁρτενσία ἀρνιθίθηκε. Πέτασμα, ἐπειδὴ ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἔφαρφαμένη γιὰ τὴν ἀρνιθί τῆς ἐπέειπε, ἡ Ὁρτενσία εἶπε πῶς θὰ πηγαίνει.

Τὴ νύχτα, ἡ Ὁρτενσία κλείστηκε στὴν κἀμαρὰ τῆς, μὲ τὴν ἐμπιστὴ θαλαμηπόλου τῆς, πού θὰ τὴν συνόδευε στὸ ταξεῖδι τῆς, τὴ Νανόν. Φόρεσαν κα' ἡ διὸ οὐχία ἀνδρῶν καὶ πῆγαν κορυφὰ στὸ διαμέρισμα, ὅπου τίς περιμένε ὁ ἀδελφός τῆς, ἕνας φιλῶς του, ὁ Ισαβέττις ντὲ Ρουάν καὶ δυὸ ἀντρες τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, οἱ ὁποῖοι θὰ τὴν συνόδευαν στὸ ταξεῖδι τῆς.

Ὅταν νύχτωσε ἐντελῶς, πῆγαν ἀπὸ μαζὺ ὡς τὴν πόλη τοῦ Ἀγιῶν Ἀντωνίου. Ἐκεῖ, ὁ ἀδελφός τῆς καὶ ὁ φίλος του ἀποχωρήτησαν τὴν Ὁρτενσία, ἡ ὁποία μαζὺ μὲ τοὺς συνοδοὺς τῆς καὶ τὴν θαλαμηπόλὸ τῆς ἀνέβηκε σ' ἐνα ἀμάξι μὲ ἔξι ὄλογα καὶ ἔφυγε.

Τὴν μεθεπομένη τὸ μεσημέρι βρισκόνταν κἀλας ἔξω ἀπ' τὰ σῶνορα τῆς Γαλλίας.

Εἶχε σωθεῖ! Εἶχε κάνει τὸ ταξεῖδι ἀπόφραστα, μολονότι παντοῦ τὴν ἀναγνώριζαν πῶς ἦταν γυναῖκα, παρὰ τ' ἀνδρῶν οὐχία πού φορούσε. Ἡ Νανόν μάλιστα ἐξαγνάτως διαρκῶς καὶ τὴν φώναζε: «Κυρία!»

Στὸ Νανσί, πού δὲν ἀνῆκε τότε στὴ Γαλλία, ἀλλάξε τὰ φρονήματά τῆς καὶ φρόσεε γυναῖκα. Ἀπ' ἐκεῖ τράβηξε γιὰ τὴν Ἐλβετία. Πέρασε ἀπὸ τὸ καντόν τῆς Νεφρατέλ, ὕστερα ἀπὸ τὸ καντόν τοῦ Ἀλτορφ, ὅπου ἀναγνώρισε νὰ κάνει παρανότια, λόφω κάποιος ἐπιδημίας, καὶ τέλος στίς 15 Ἀυγούστου 1667 μπῆκε στὸ κράτος τοῦ Μιλάνου.

Ταξεῖδιε δυὸ σχεδὸν μῆνες, μὰ οὔτε τὴν κἀποιον λογάρισε, οὔτε τίς κακοχίτες. Ἡ χαριτωμένη, ἡ θεοφελῆ, ἡ ὁμορφὴ Ὁρτενσία, ἡ ἀνεμὰ τοῦ Μαζαρινίου, πετοῦσε ἀπ' τὴν χαρὰ τῆς, γιὰτὶ εἶχε γλυτώσει περὶ ἀπ' τὴν τυραννίαν τοῦ ζηλιάρη σκώφου τῆς.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ
ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Σκληρότητες :
 Ἐκεῖ νη.— Σήμερα ἔχω τὰ γενεθλιά μου κα' οὔτε ἐνα ὄρωρ, οὔτε ἐνα ἄνθος δὲν μοῦ προσέφερε.
 Ἐκεῖ νος.— Γιατὶ γὰ σοῦ θυμίσω, ἀγάπη μου, ὅτι ἐπορόσθησε ἀκόμα ἐνα χρόνον στὴ ράχι σου;

Στὴν ἔξοχῃ :
 — Καὶ ἡ γυναῖκα σου ἐνε μαζὺ σου ;
 — Τρελλιάθηρες ; Ἀφοῦ ὁ πατέρας μου σπένεττοσε ἡσυχία καὶ ἡ ρεμία...

Σὲ μὰ σιναναστοροφῃ :
 Ὁ τ ρ α π ε ζ ῖ τ η ς.— Ὅπως εἶσθε ἡθουαὸς ; Ἐγὼ, ἔφρατε, εἶμαι τραπέζιτης καὶ δὲν εὐκαιρὸν νὰ πηγαίνω στὰ θέατρα. Θάχω δεκαπέντε χρόνα νὰ πατήσω σὲ θέατρο.
 Ὁ ἡ θ ο π ο ῖ ο ς.— Κι' ἐγὼ θάχω περισσότερον ἀπὸ τριάντα χρόνα νὰ πατήσω σὲ... Τράτζε!

Μεταξὺ ταξιδιωτῶν :
 — Τὸ Λονδίνο ἐνε ἀφωλῶς ἡ πῶ ὀμυγλώδης κἀλὸς τοῦ κόμπου.
 — Κάθε ἄλλο ! Ἐγὼ πῆγα σὲ μὰ πόλι περισσότερον ὀμυγλώδη ἀπ' τὸ Λονδίνο.
 — Πουά ;
 — Δὲν τὴν ἔξω. Ἦταν τόση ἡ ὀμύλη, πού δὲν κἀπορεσά νὰ καταλάβω σὲ πῶλι βουκαμίον !.

Μεταξὺ μικρῶν :
 — Πάλι τίς ἔφαγε, Μπάμπυ ;
 — Τὶ νὰ γάνω ; Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ κα' ἄλλωθως.
 Ὁ ἀδελφός μου κα' ἔγινε εὐστασε διδύμα καὶ μοιάζοντες τόσο πλὴλ ! Ὅσοις φροῆς λοιπὸν κάνει ὁ ἕνας ἀταξίες, ὁ κἀποιος μὰ τίς βόθει καὶ τῶν διῶ... γιὰ νὰ μὴν κἀνῃ λάθος !...

Φ'ΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ
Ο ΔΟΥΜΑΣ ΠΑΤΗΡ ΚΙ' Ο ΔΟΥΜΑΣ ΥΙΟΣ

Ὁ πατὴρ σπάταλος. Ὁ υἱὸς οἰκονομολόγος. Ὁ πατὴρ ἀκατάστατος. Ὁ υἱὸς ὑπέδειγμα τακτικῶν ἀνδρῶν. Ὁ δεκάλογος τοῦ Δουμὰ υἱοῦ. Ποῖος ἔφαγε τὴν περιουσία τοῦ Δουμὰ. Ἡ φιλία καὶ ἡ ἔχθρα. Τὸ «ἐκκοιτροφίαι» τοῦ γέροντος Δουμὰ.

Τὸ λαῖκὸ γινωμικὸ ἐκατὸ τὸν πατέρα κα' ὁ γιὸς, διαφρεῖβεται ἀπολύτως, ἀν λάβε κανεὶς ὑπ' ὄψη τὴν περσόνηα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμὰ πατρός καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμὰ υἱοῦ. Γιατὶ ἐνε γενονός, ὅτι οἱ διῶ Δουμὰδες ἦσαν, ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα καὶ τίς συνήθειες, διῶ ἀνθρώποι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι.

Ὅσο σπάταλος κα' ἀκατάστατος ἦταν ὁ πατέρας, τόσο τακτικός κα' οἰκονόμος ἱστῆρε ὁ γιὸς του.

Ὁ Ἀλεξάνδρος Δουμὰς υἱός, συνήθειε κάθε ἡμέρα ν' ἀφιερῶνῃ ἀλόκληρη ὥρα γιὰ νὰ βάζῃ σὲ τάξι τὰ βιβλία του καὶ τὰ χαρτιά του. Ὁ πατέρας του παλλές φροῆς βλεπόντας τον, γινόταν ἔξω φρονηνὸν μὲ τὸ νοικιαροστικὸν αὐτῶ πνεῦμα του κα' εἶλεγε σχετικὰ μ' ἀπειρία :

— Ἀλλοῖμονο !. Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ δημιουργήσῃ τίποτε καλὸ στὴ ζωὴ του.
 Ἀτύοιτητα, ὁ γέροντος Δουμὰς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς ἕνας ἀνθρώπος, πού θέλει νύχῃ κάποιον ἄξια, κἀθετα καὶ σπαταλάει τὸν καιρὸ του μὲ ἀνοήσιες, ὅπως ἐθεωροῦσε αὐτὸς τὴν τάξι.

Ὅστόσο, ἡ εσργολαστικὴ νοικιαροσσηνὴ τοῦ Δουμὰ υἱοῦ, δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ἀσχῆται καὶ νὰ ἐσπεράσῃ ἰσως σὲ δημιουργικότητα τὴν πατέρα του.

Ἀναφέρεται ἐπίσης σχετικῶς, ὅτι ὁ Δουμὰς υἱός, δὲν ἦταν μόνον οἰκονόμος καὶ τακτικός, ἀλλὰ κατόντις ἐλε τὴ ζωὴν σῶμαρα μὲ τὸ ἔξις πρόγραμμα, πού εἶχε ἐπάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι του κρεμασμένο :

- 1) Νὰ κἀνῃς δυὸ ὄρες περὶ παπο περὶ, κάθε μέρα.
- 2) Νὰ κοιμῶσαι κάθε νύχτα ἐφρὰ ὄρες.
- 3) Νὰ πλανάθῃς ἀμέσως ὅταν σοῦ ἔρχεται ἡ διάθεσι γὰ ἴπνο.
- 4) Νὰ σπῶννεσαι ἀμέσως μόλις ἔπινας.
- 5) Νὰ ἀσχῆταις τὴν ἐργασία σου ἀμέσως μόλις σπῶννεσαι.

- 6) Μὴν τρώῃς παρὰ ὅταν πεινάς καὶ μὴν πίνεις παρὰ ὅταν διψᾷς.
- 7) Μὴ μιλᾷς, παρὰ μόνον ὅταν πρέπει καὶ μὴ λὲς παρὰ τὰ μὰ ἀπ' ὅσα σπῶννεσαι.
- 8) Μὴ γράφεις παρὰ ὅτι μπορεῖς νὰ ἱστογράφης.
- 9) Μὴν ἐξυγᾷς, ὅτι οἱ ἄλλοι μποροῦν νὰ ἱστολογῶνται σὲ σῆνα κα' εὐὸ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἱστολογῆς στοὺς ἄλλους.
- 10) Μὴ γίνεις στὸ χροῖμα μεγαλειότερη σημασία ἀπ' ὅσῃν ἔχει. Εἶνε εὐεργετικὸν ὅταν σὲ ἱστορεῖ, ἀλλῶθρον ὅμως ὅταν σὲ κἀνει σκλάβο του.

Μὰ μέρα ρώτησε τὸ Δουμὰ υἱὸ ἕνας γινωστός του :
 — Εἶν' ἀλήθεια, ὅτι ὁ πατέρας σας ἔφαγε ἀλόκληρη περιουσία ;
 — Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Δουμὰς, δὲν τὴν ἔφαγε αὐτός, πού τὴν ἔφαγαν οἱ φίλοι του !...

— Ποιὰ διαφορά ὑπάρχει, διδάσκαλε, μεταξὺ φιλίας καὶ ἔχθρας; ρώτησε κάποτε τὸ Δουμὰ πατέρα μὰ νεαρὴ γινωσθὴ του κυρία.

— Ἡ ἴδια ἀκριβῶς διαφορά πού ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας, ἀπάντησε ὁ Δουμὰς.
 — Θαμμάσια ! Κι' ὅμως, ἐσεὶς βάζετε αὐτὰ τὰ διῶ ἀντίθετα αἰσθημῶτα νὰ συνυπάρχουν μέσα στὴν ψυχὴ κάποιου ἡρωίδος σας. Μποροῦν ὅμως νὰ συνυπάρξουν ἡ ἡμέρα κα' ἡ νύχτα ;
 — Μὴν ἔφαγνῆτε, κυρία μου, ὅτι ὑπάρχει ὁ λικανόγῆς, τὸ λυκόφως, ὑπάρχοντις ἡ ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου καὶ ... ἡ ἐκλείψεις τοῦ πνεύματος. τῆς ἀπάντησε τότε γελῶντας ὁ εὐφροῆς συγγραφεύς.

Ὁ Ἀλεξάνδρος Δουμὰς, πατὴρ

